MIELŐTT RÁJÖTTEM, HOGY SZERETLEK

KAVAGUCSI TOSIKADZU

MIELŐTT RÁJÖTTEM, HOGY SZERETLEK

KAVAGUCSI TOSIKADZU

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Toshikazu Kawaguchi: 愛しさに気づかぬうちに
First published in 2024 by Sunmark Publishing, Inc.
Tokyo, Japan

Hungarian translation rights arranged with
Sunmark Publishing, Inc.,
through Gudovitz & Company Literary Agency
New York, USA

Fordította
ERDŐS VERONIKA

Szerkesztette
PASZLER ZSÓFIA

Borítóterv
GOART DESIGN BT.

ISBN 978-615-125-010-5

Minden jog fenntartva

Copyright © Toshikazu Kawaguchi 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Erdős Veronika 2026

Ha visszamehetnél a múltba,
kivel szeretnél találkozni?

Tartalom

A szökevény 9

A türelmes férfi 77

A titok 161

Az apa és a fia 243

A szökevény

1999. október

– Eressz el!

Egy lány hangja visszhangzott a kagosimai Tenmonkan Csarnokban.

A csarnokot beborította a számtalan villódzó neonfelirat színes fénye. Az üzletek között megbúvó bárokból és éttermekből vidám nevetés szűrődött ki.

A lányt Tógó Azaminak hívták. Egyedül bolyongott a tömegben, azt a melegítőfelsőt és dzsekit viselve, amit futtában kapott fel otthon.

– Várj!

A nyüzsgés közepén valaki megragadta a karját. A mostohaanyja, Jumiko volt az. Az asszony nagyon nyúzottnak tűnt – egyetlen percet sem aludt, mióta Azaminak nyoma veszett. Három napja és három éjszakája kereste a lányt, így a kimerültségtől már sötét táskák ültek a szeme alatt.

Azami az egész testét megrázva próbált kiszabadulni a szorításból. Hátizsákja eközben véletlenül nekicsapódott egy arra járó férfinak, aki vetett rájuk egy futó pillantást, majd elnyelte a tömeg.

A lány kitépte magát Jumiko szorításából, hogy ő is elvegyülhessen a hömpölygő emberáradatban.

– Azami, várj! Kérlek, várj! – kiáltotta Jumiko, miközben kétségbeesetten furakodott előre. Nem veszíthette el újra, hisz végre megtalálta.

Azami az elmúlt három napot Kagosima utcáin töltötte. Jumikónak összeszorult a szíve, valahányszor elképzelte, hol kódoroghatott, és mit csinálhatott a lány ez idő alatt.

A Mijazakiban lévő otthonuktól Kagosima százhúsz kilométerre volt, ám az út még a legolcsóbb távolsági busszal is háromezer jenbe került. Egy tizenéves lánynak alig volt pénze, és a sápadt arcából könnyen ki lehetett következtetni, hogy az ételen spórolt a legtöbbet. Az október eleji éjszakák már ridegek voltak, ilyen időben pedig elég, ha az ember egyszer elázik, hogy aztán alaposan megfázzon.

– Azami!

– Ne gyere utánam!

– Várj! Kérlek!

Azami apja, Gendzsi nem volt hajlandó bejelenteni lánya eltűnését a rendőrségen, mert nem akarta, hogy a család pletykálkodás tárgya legyen.

– Majd úgyis hazajön – erősködött, és nem is próbálta megkeresni. Jumiko azonban addig kérdezősködött, míg a lány egyik barátjától megtudta, hogy

Azami a Tenmonkan Csarnok felé vette az irányt, utánajött, és végül megtalálta.

– Azami! – Jumiko ismét megragadta Azami karját.

– Kopj le! Engedj el! – Azami dühösen hadonászva lökte el magától a nőt. Jumiko elveszítette az egyensúlyát, és a földre zuhant. – Hagyj már békén!

Jumiko azonnal felpattant, attól tartva, hogy a lány megint elszökik.

– Hogy hagyhatnálak békén? Miért mondasz ilyet? – kérdezte, miközben szomorú szeméből szinte kiolvasható volt a könyörgés: *Hiszen annyira aggódtam érted… Mindenhol téged kerestelek!*

Azami dühös, dacos arccal fordult el, mintha válaszra sem méltatná. Jumiko óvatosan lépett közelebb hozzá.

– Kérlek, gyere haza! Apukád is aggódik.

– Hazudsz! Fogadok, hogy megkönnyebbült, amikor elmentem – mondta Azami. – És nem csak ő. Valld be, hogy te is ezt gondolod! Nem vagyunk vérrokonok, mégis mindent elkövetsz, hogy az igazi anyámnak képzelhesd magad!

Megkönnyebbülni? Ki? Én?

Jumiko soha nem gondolt ilyesmire, mióta férjhez ment Azami apjához. Épp ellenkezőleg, végig arra törekedett, hogy a lány mielőbb anyának szólítsa őt.

Minek igyekeztem ennyire? – gondolta Jumiko, miközben kábultan bámulta Azamit. Egyszerre érezte a kereséssel töltött három álmatlan éjszaka fáradtságát, az el nem ismert erőfeszítések hiábavalóságát és annak a terhét, hogy kívülállóként érkezett ebbe a családba, sarokba szorítva apja és lánya között. Az érzelmek kusza kavalkádja egyszerre öntötte el a szívét, és érezte, hogy minden ereje elszáll. Ekkor egy hang szólalt meg a fejében.

Talán valóban erőltettem, hogy elhiggyem, ő az én lányom. Igaza van, nincs köztünk vér szerinti kapcsolat.

Jumiko lassan lehunyta a szemét. Ok nélkül hullottak a könnyei.

Nem bírom tovább – gondolta Jumiko, miközben a válltáskája a földre esett.

Azami egy pillanatra a táskára nézett, de nem vette fel. Ehelyett a lesütött szemű Jumikóhoz fordulva így szólt:

– Nem megyek vissza abba a házba!

Üres tekintettel sarkon fordult, majd beleolvadt az éjszakai Tenmonkan Csarnok arctalan tömegébe.

2019. január

– Tizennégy éves voltam akkor – mondta halkan Azami, miközben tekintete távoli volt.

A Funiculi Funiculában ült. Azt beszélték, hogy ebben a kávézóban van egy különleges szék, ami visszarepít az időben. Minden évben akadt néhány látogató, aki emiatt érkezett, és Azami is közéjük tartozott.

A történetét a kávézó pincérnője, Tokita Kazu, valamint két törzsvendég, Mita Kinujo és Kijokava Fumiko hallgatta. Fumiko egy orvosi berendezéseket gyártó cégnél dolgozott rendszermérnökként, és itt ismerte meg Azamit, aki az esküvője után otthagyta a munkahelyét, hogy a háztartásra fókuszálhasson.

Azami eltakarta az arcát a kezével.

– Akkor fogtam fel először, mennyire megbántottam az anyámat, amikor a sors fintora ugyanebbe a helyzetbe sodort – motyogta, mintha magában beszélne. Valóban teljesen azonos szituáció alakult ki az életében, ugyanis a férjének volt egy gyermeke egy korábbi kapcsolatából.

– A te lányod is lázad ellened? – kérdezte Kinujo kedves hangon, miután a pultnál ülve csendben hallgatta a nő történetét.

Kinujo imádta az itteni kávét, amit a tulajdonos, Tokita Nagare főzött, így minden vasárnap ugyanabban az időben ellátogatott a Funiculi Funiculába.

Azami némán megrázta a fejét.

– A lányom már a kezdetektől fogva anyának szólít, és… – kezdett bele, de elcsuklott a hangja.

Kinujo és Fumiko csendben várták, hogy folytassa.

– Sajnálom – szabadkozott Azami a könnyei miatt, amelyeket próbált visszatartani. – Visszagondolva már nem értem, miért nem tudtam gyengédebb lenni az anyámhoz. Vajon miért lázadtam ennyire? Miért nem voltam képes anyának szólítani őt? Egy ideje ilyen gondolatok kavarogtak bennem, amikor az apám, aki felől több mint egy évtizede nem hallottam, felkeresett a hírrel, hogy az anyám meghalt… – folytatta Azami, de újra elakadt. – Mindig azt hittem, hogy egyszer eljön a nap, amikor bocsánatot kérhetek…

Azami tele volt megbánással. Bár fiatal volt még, bánta a ridegséget, amivel elutasította a mostohaanyja közeledését, és azt, hogy soha nem szólította anyának Jumikót.

– Olyan szörnyű lánya voltam… – zokogta remegő vállakkal, és ismét eltakarta az arcát a kezével.

A kávézóban csak a nő sírását és az ingaóra ketyegését lehetett hallani.

Giling-galang

Amikor megszólalt az ajtóra szerelt csengő, Kazu a bejárat felé pillantott, de úgy döntött, hogy a zokogó Azamira való tekintettel ezúttal nem köszönti az új vendéget a szokásos módon. A kávézóba Kinujo unokája, Jószuke lépett be. A januári levegő igen csípős lehetett, mert a fiú arca teljesen kipirult. Puha pehelykabátot, sapkát és sálat viselt, de meglepő módon ezek mellé rövidnadrágot, amiből még a térde is kilógott.

Jószuke tüsszentett egyet, majd szipogva a bejáratnál téblábolt.

– Ó, már ennyi az idő? – kérdezte Kinujo, miközben a három faliórára nézett. A középső éppen délután négyet mutatott. Jószuke a nagymamájáért jött, az autó már kint várta őket, és csak azért lépett be, hogy szóljon az érkezéséről.

Kinujo Azamira pillantott, majd Fumikóra.

Rád bízhatom? – kérdezte a tekintetével.

Fumiko válaszul lassan pislogott egyet.

Minden rendben lesz. Itt maradok vele.

Kinujo bólintott, majd megfogta Jószuke kinyújtott kezét, és lelépett a pult melletti magas székről.

– Jaj, Kazu drágám – fordult a pincérnő felé, mintha hirtelen eszébe jutott volna valami.

Kazu a pult mögött állt, és az ezüst evőeszközöket fényesítette. A legtöbb kávézóban elhanyagolták ezt a feladatot, de mivel a Funiculi Funiculában alig akadt vendég, nem kellett spórolni az idővel. Kazu abbahagyta a fényesítést, és felnézett. – Gondolkodtál azon, amit múltkor mondtam? – kérdezte Kinujo a pincérnőtől.

Kazu nem válaszolt, csak – tőle szokatlan módon – gondterhelt arckifejezéssel nézett vissza rá.

– Miről van szó? – vágott közbe kíváncsian Fumiko, amikor észrevette, hogy a mindig nyugodt Kazu arcán most kivételesen erős érzelmek futnak át.

– A tanárnő megkért, hogy segítsek neki a rajzóráján – felelte Kazu, aki azért hívta tanárnőnek Kinujót, mert gyerekkora óta járt a festésóráira. Kinujo volt az is, aki egykor rábeszélte, hogy jelentkezzen a művészeti egyetemre.

Kazu hiába volt a mindennapokban távolságtartó, úgy tűnt, Kinujo különleges helyet foglal el a szívében. Fumiko, aki gyakran figyelte őket, egyszer azt mondta Kazunak, hogy a Kinujóval való kapcsolata olyan, mint a szülő-gyermek viszony. Kazu ezt nem tagadta, de nem is helyeselte, csupán annyit mondott Fumikónak: „köszönöm". Kinujónak az utóbbi években sokat romlott az egészsége, így többször is be kellett feküdnie a közelben lévő kórházba.

– Tudod, én sem leszek fiatalabb, és sosem lehet tudni, mit hoz a jövő, ezért is… – mondta Kinujo, és meghajtotta fejét Kazu felé. – Kérlek.

Kazu továbbra is komor arccal, némán állt.

– Ez olyan nehéz döntés? – kérdezte Fumiko, mintha próbálná szavakba foglalni Kinujo érzéseit. Tudta, hogy az idős hölgy nem tud igazán határozott lenni a volt tanítványával szemben.

– Ez túl nagy felelősség…

Kazu általában nem az a fajta volt, aki nehezen mondott nemet. Őszintén megmondta bárkinek, ha valamire nem volt képes. De mivel ezúttal Kinujo kérésével állt szemben, az arcára kiült a vonakodása.

Nem tudom, pontosan mi történt köztük, de az egyértelmű, hogy Kinujo sokat jelent Kazunak – fogalmazta meg magában újra Fumiko, látva Kazu arckifejezését.

– Nem kell majd tanítanod őket! Hisz tudod, hogy egyszerűen csak imádnak összeülni és rajzolni! – mondta Kinujo. Nem akarta kényelmetlen helyzetbe hozni Kazut, csupán úgy gondolta, ő az egyetlen, akire rá merné bízni az osztályt. Ezért Kazu gondterhelt arcát látva hozzátette: – Elég, ha ott vagy velük, drágám. – És ezeket nem üres szavaknak szánta, őszintén meg volt győződve erről.

– Igaza van – tette hozzá gyorsan Fumiko, aki továbbra is követte a beszélgetést. Nem sokat tudott a rajzórákról, de úgy vélte, Kazu puszta jelenléte is jótékony feszültséget és motivációt keltene a diákokban.

– Na, ugye? Kérlek! – könyörgött Kinujo, miközben összekulcsolta a kezét, és ismét meghajtotta a fejét.

Kazu egy darabig hallgatott, mint aki teljesen összsze van zavarodva, de végül beletörődve csak annyit mondott halkan:

– Rendben, megteszem.

– Jaj, de jó! – kiáltott fel Kinujo, akinek az arca azonnal felderült.

– Úgy örülök! – mondta boldogan Fumiko is.

Kazu arcizmai is ellazultak, miután látta, hogy a két nő mennyire örül a válaszának.

Kinujo Jószuke segítségével elbotorkált a pénztárgépig, hogy fizessen. Elővett a pénztárcájából háromszáznyolcvan jent – ennyibe került a kávéja –, és a felé nyújtott tálcára tette az aprópénzt.

Kazu ujjai egy ideig hangosan kopogtak a pénztárgépen, majd elvette a pénzt a tálcáról, betette a fiókba, miközben így szólt:

– Pontosan annyi, köszönöm!

– Köszönöm a kávét! – mondta Kinujo búcsúzóul, miközben Jószukéval együtt elhagyta a kávézót.